

Den femte.
Sapenhvilan.
4. Nu, Bröder! marsch till hemmet åter — Det
mängen nu af glädje gråter — Och mäsken öppnar
huldt sin famn, Och sidos bviskar ålterns namn.
5. Eduru vi på sigens bana Ej följa fört vår
Svenska fana, Blir kärleken ändock vår lön "Och
gifs väl någon mera stön?"

Den sjette.
Det var en sommarafstön, nog minnes jag den stund,
Och månen satt och lyfte, allt uppå himlens rund,
Och alla stjernor glänste, så deilige och klara, Att
hela världen tyktes Guds egen himmel vara.
2. I rofens öga stod väl, så sötterflor, en stjär,
Och wefan sang så sorgligt, allt uti rogets stund.
3. Det var en sommarafstön, nog minnes jag den stund,
Och månen satt och lyfte, allt uppå himlens rund,
Och alla stjernor glänste, så deilige och klara, Att
hela världen tyktes Guds egen himmel vara.
4. Nu, Bröder! marsch till hemmet åter — Det
mängen nu af glädje gråter — Och mäsken öppnar
huldt sin famn, Och sidos bviskar ålterns namn.
5. Eduru vi på sigens bana Ej följa fört vår
Svenska fana, Blir kärleken ändock vår lön "Och
gifs väl någon mera stön?"

Den femte.
Sapenhvilan.
4. Nu, Bröder! marsch till hemmet åter — Det
mängen nu af glädje gråter — Och mäsken öppnar
huldt sin famn, Och sidos bviskar ålterns namn.
5. Eduru vi på sigens bana Ej följa fört vår
Svenska fana, Blir kärleken ändock vår lön "Och
gifs väl någon mera stön?"

Den sjette.
Det var en sommarafstön, nog minnes jag den stund,
Och månen satt och lyfte, allt uppå himlens rund,
Och alla stjernor glänste, så deilige och klara, Att
hela världen tyktes Guds egen himmel vara.

Inledning.

Onsdagen den 14 Juni inträffade på efterm. den
sorgliga händelsen, att Bewäringsunglingarne Olof An-
dereson från Stora Gullarp, Carl Olofson från Rull-
arp, August Johanson från Malma, Sven Nöjd från
Waesemo i Westra Ryd socken, Johannes Eriksson från
Åsterp, Alexander Lind från Ralsöved, Carl Johans-
son från Munkola, Anders Johanson och Anders Svens-
son från Eskofors i Åsterp socken, hvilka efter öfning-
mötet på Malmstatten skulle åter wandra till hemorten
och hade tagit vägen åt Walexander, allesammans drunk-
nade i sjön Sonnen. Unglingarne, som wid Walexan-
der lånat sig en båt, i afsigt att begifwa sig till Hem-
manet Ward i Neby socken, hade wäl blifwit tillbudna
biträde af en kunnig roddare, men icke trost sig behöf-
wa en sådan, ehuru sjön war upprörd af stark storm.
Båten kantrade 3/4 mil från land, och har återfunnits
sönderflagen wid Åspens udde. Dastadt flere dragg-
ningar efter de döde, har det ännu ej lyckats att åter-
finna dem. Sjön är 25 samnar djup och deröfwer.

Bewäringsunglingarne från Sunds socken skulle
wid samma tid, men på annan båt, äfwen begifwa sig
öfwer till Ward; men innan de utkommo i den starka-
ste sjön, inträffade olyckan med deras kamrater, hwa-
dan de fölte stydd på en bergsklippa och derifrån åfågo
sina kamraters öde, utan att kunna lemna dem någon
hjelp.

Det var en sommarafstön, nog minnes jag den stund,
Och månen satt och lyfte, allt uppå himlens rund,
Och alla stjernor glänste, så deilige och klara, Att
hela världen tyktes Guds egen himmel vara.
2. I rofens öga stod väl, så sötterflor, en stjär,
Och wefan sang så sorgligt, allt uti rogets stund.